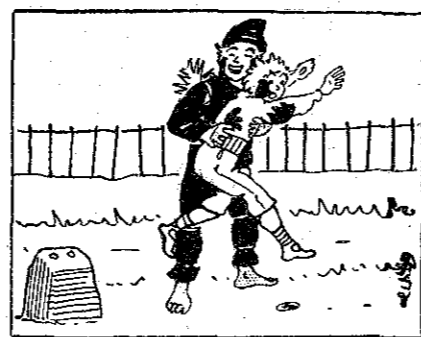

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΜΙΚΕΣ ΕΓΕΙΝΕ ΑΡΑΠΗΣ

«Ο μικρός Μικέ, που κοροϊδεύει όλο τον κόσμο, ακολουθούσε μετ' αμέλειαν ένα καπνοδοχοκαθαριστή με γέλια και με φωνές: «— Έ! Έ! Άράπη! Έ! Άράπη!...» Ο καπνοδοχοκαθαριστής γυρίζει και του λέει: «— Βάζω στοί-

χημα δύο δεκάρες, να γίνης και σύ μαύρος σαν και μένα, χωρίς να γγίξης ούτε τζάκι ούτε κάρβουνο!» — «Μάλιστα, στοίχημα! άπαντ' ο Μικέ. Όρίστε, βάζω της δύο μου δεκάρες άπάνω 'ς αυτή την πέτρα. Βάλε και

σύ της δικές σου». Ο εργάτης έβαλε και αυτός δύο δεκάρες, κ' εύθυσ άρπαξε τον καλό σας Μικέ και τον έσφιξε στην άγκυλιά του έγκαρδίως. Έπειτα, άφίνων αυτόν κατάμαυρον και κατ'άπληκτον, έπηρε τα λεπτά και έφυγε γελών.

«Όρμησε πρὸς τὸν μεταπράτη.
— Σοῦ πούλησα χθὲς ἓνα ἑπανωφόρι, τοῦ φώναξε.
— Ναι.
— Τί ἀπόγινε; Ἦθελα νὰ τὸ ξαναγοράσω.
— Ἀδύνατον! Τὸ ἐπούλησα 'ς ἓνα κατὰστημα μαλλίνων. ἔνδυμάτων 'ς τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς.
— Ἐ τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς;
— Τρέχει ἀμέσως.
Ἐ τὴν πλατεία ἐκεῖνη ὁ Παῦλος μέ-

τρησε πέντε καταστήματα μαλλίνων ἔνδυμάτων. Μπήκε 'ς τὸ πλησιέστερο. Ἦ τύχη τὸν βοήθησε νὰ βρῆ ἀμέσως τὸ κατὰστημα ποῦ ζητοῦσε. Μία κόρη τὸν ρώτησε τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ νέος ἀνέπτυξε νὰ ποιοῦσε καλλιτέρα τὴν αἰτησί του καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ καταστηματάρχης κύριος Θωμᾶς Κλήμης, ὁ πατέρας τῆς κόρης, ἦταν ὁ κάτοχος τοῦ πολυτίμου ἑπανωφορίου καὶ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν τὸ φοροῦτε.
— Καὶ ποῦ βρίσκεται ὁ πατέρας σας;
— Πῆγε 'ς τὴν ἐκκλησία.
Ὁ Παῦλος ἔτρεξε 'ς τὴν ἐκκλησία. Σὲ λίγο τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ βγαίνει καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του. Μετ' ὅσον βλέμμα ὁ Παῦλος ἐρεῦνησε ὅλους τοὺς ὀμίλους. Ἀλλὰ τίποτε.
Ἐαναγύρισε 'ς τὸ κατὰστημα.
— Λοιπὸν δὲν εἶδατε τὸν πατέρα μου; τὸν ρώτησε ἡ κόρη.
— Ὁχι. Ἐπέστρεψε;
— Ἐπέστρεψε. Τοῦ μίλησα γιὰ σᾶς.
Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν βιαστικὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ, σᾶς παρακαλεῖ νὰ περάσετε μετὰ δύο ἡμέρες.
— Μετὰ δύο ἡμέρες! Λοιπὸν ἔφυγε;
— Ναι! πῆγε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἔξω στὴν ἑπαυλί του, ὡς δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλι.
Ὁ Παῦλος ἀποφάσισε νὰ πάη καὶ ἐκεῖ. Ἐζήτησε πληροφορίας γιὰ τὴν

νὰ τὸν ζεστάνωμε, νὰ τὸν περιποιηθῶμε. Οἱ ταξιδιωτὰι ἔβγαλαν μερικὰ ἔνδυμάτ' αὐτῶν ζεστά, ποῦ τοὺς περισσεύουν, τύλιξαν μ' αὐτὰ τὸν πληγωμένο καὶ τὸν μετέφεραν στὸ πανδοχεῖο. Ἐκεῖ τὸν ξάπλωσαν, ἀνίσθητο πάντοτε, 'ς ἓνα κρεβάτι.
Μόνον ὅταν ἤλθε ὁ γιατρός, ὁ Παῦλος συνῆλθε.
— Ποῦ εἶμαι; ρώτησε.
— Μὴ μιλάς, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἦ πληγὴ εἶνε σοβαρὴ.
Ἀλλ' ὁ Παῦλος, ποῦ περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω του, ἔβγαλε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως.
Μέσα σ' αὐτὰ ἔνδυματα, ποῦ μετ' ὅση γενναιορροσύνη τοῦ εἶχαν ἀφήσει οἱ ταξιδιωτὰι, ἀναγνώρισε καὶ τὸ πράκαιο ἑπανωφόρι τοῦ θεῖου Κορδάχου!
Ὁ Μιχαὴλ Χαγίνος, ὁ μηχανικὸς, ἦταν ὁ ἀγνωστος εὐεργέτης του.
Τὸ κρατοῦσε τώρα τὸ ἑπανωφόρι, τὸ εἶχε δικό του.
— Σώθηκα, ἔλεγε.
Τὸν νόμισαν τρελλό.
Παρὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, ἐπέμεινε νὰ σηκωθῆ καὶ ζήτησε ἓνα ἄλογο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερ στὴν πόλι.
Τὸ βράδυ ὁ Παῦλος βρῆκε στὸ σπίτι του, μαζί μετ' τὴν μητέρα του, τὸν κύριο Τρόλλα.
— Ἐ! ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; τοῦ λέει ὁ συμβολαιογράφος. Ἀ! νὰ τὸ ἑπανωφόρι! Παρουσιάζεις τὸ κληροδότημά σου στὴν ὀρισμένη προθεσμία. Εἶσαι ὁ γενικός κληρονόμος καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θεῖου σου. Χαιρετῶ λοιπὸν τὸν κύριον Παῦλον Καπέλου, τὸν νέον μου πελάτην!
Καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία τοῦ προκοίου ἑπανωφορίου τοῦ ἰδιότροπου Ἀνδρέα Κορδάχου ἐτελείωσε ἰκανοποιητικὰ γιὰ τὸν Παῦλο.
(René Miguel)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὀμηρικῆς «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 329)

Μὰ κάποιος Κλεφτομεριδᾶς βρέθηκε 'ς τὰ ποντικά
Ἀπ' ἔλους πιδ παλληκαράς, γυῖος τοῦ Ψωμοκαρτέρη,
Τὸ γυῖό του μόνος του ἔστειλε 'ς τὴ μάχη τὴν ἀντρίκια
Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος στάθηκε 'ς τῆς λίμνης τὸ ξαγέρι
Καὶ κόμπαζε καὶ φώναζε πῶς ἔλους τοὺς βατράχους
Θέ νὰ τοὺς πιάσῃ αἰχμάλωτους ἀπὸ τὸν ἀπὸ τοὺς βράχους.
Κ' οἱ βάτραχοι σὰν τᾶκουσαν, 'ς τὴ λίμνη τρέξαν οὔλοι,
Μὰ κείνος δὲν τὸ κούναγε, φύλαγε παραούλι.
Καὶ βέβαια θὰ τοὺς ἐπιανεν ἂν δὲν τὸν μυρίζοταν
Ὁ Ζεὺς, καὶ τὰ βάτραχια του σὰν Πλάστῃς δὲ λυπόταν
Καὶ τέτοια μονολόγησε κουνώντας τὸ κεφάλι:
Ὁ! ἄλλοι καὶ τρισάλλοιμονο! δουλεῖα πολὺ μεγάλη
Βλέπουν τὰ μάτια μου, σταλιά δὲν ἀγοικῶ τὸν τρόπο
Ποῦ τοὺς βατράχους ἐπιάσε καὶ πῆραν μαῦρο δρόμο.
Ἄς στείλωμε ἕμους γλήγορα τὴν Ἀθηνᾶ ἢ τὸν Ἄρη
Τοὺς ποντικούς νὰ διώξουνε, καὶ 'ς τοὺς βατράχους χέρη
Νὰ δώσουν 'ς τοὺς κακόμοιρους — Ἀχ! ἄσπλαγγή τους
[Μοῖρα!]

Ἐτο' εἶπε καὶ τὰπῆνθησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἥρα:
«Τὸν Ἄρη ἢ καὶ τὴν Ἀθηνᾶ κι' ἂν στείλωμε μονάχους
Δὲ φτάνουν νὰ γλυτώσουνε τοὺς ἔριμους τοὺς βατράχους,
Ἄμα δὲν πάμε ὅλοι μαζί, βοήθεια νὰ τοὺς σώσωμε,
Γιατ' εἶσι θὰ μπορέσωμε μονάχα νὰ τοὺς σώσωμε.
Μὰ γιὰ φοβέρα στὴν ἀρχὴ ἀστροπελέκι ρίχ' τους.
Καὶ τὴν ψιλή σου θέλῃσι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δεῖχ' τους.»
Ἐτο' εἶπε κι' ὁ Ζεὺς ἄρχισε νὰστράφτῃ, νὰ βροντᾷ
Κι' ἀστροπελέκια ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα νὰ πετᾷ
Κι' ἔλος τραντάζεται ὁ Ὀλυμπος καὶ δάθει-κεῖθε πάει
Σὰν τὸ κορμί τῆς καλαμιᾶς, ἀγέρι ὅταν φυσᾷ
Κι' οἱ βάτραχοι ἀπ' τὸ φόβο τους τρέξανε νὰ κρυφτοῦνε.

Μὰ οἱ ποντικοὶ δὲν τᾶλεγαν νὰ φύγουν πρὶν νὰ ἴδουνε
Τῶν βατραχῶδων τὴ γενιά ξεψυχισμένη, ψόφια
(Φαίνεται θάθελαν κι' αὐτοὶ νὰ πάνε μὲς' στή... Σόφια)
Μὰ θύμωσε πᾶ τότε ὁ Ζεὺς μ' αὐτὴ τους τὴν ἀναίδεια
(Ἀχ! αἱ Δυνάμεις πάντοτε θὰ μᾶς χαλοῦν τὰ σχέδια!)
Κ' ἔστειλε χίλια-δύο θερία νὰ φᾶνε τὰ ποντικά,
... Καὶ βγήκαν τότε ἑαφνικὰ π'ὸ μὲς' ἀπὸ τὰ φύκια
Λιθαροπλάτηδες, στραβοὶ, στραβοποδάριασμένοι,
Γκαβοὶ, ψαλιδοδόντηδες, διστομοὶ, κοκκαλένιοι,
Ἄλλοιθωροὶ, ἀπλοχέρηδες, γυαλιστεροὶ στίς πλάτες,
Κουτσοὶ, καβουκοτόμαροι, χταπόδες, ἀκαμάτες,
Καμπούρηδες, ἐκάρφωτοι... καβούρια μ' ἄλλα λόγια.
Αὐτὰ λοιπὸν ἀφήσανε τῆς θάλασσης τὰ ὑπόγεια
Καὶ μετ' ἀγριοδόντια τους ποῦ κόβαν σὰ μαχαίρια
Δαγκώνανε τοὺς ποντικούς, κόβοντας πόδια, χέρια,
Κεφάλια, μύτες, δάχτυλα κι' ὅτι εὐρισκαν μπροστὰ τους.
Μὰ κείνα δὲ φοβήθηκαν—δὲ βλέπαν δὲ καὶ γάτους!—
Καὶ τὰ κοντάρια σήκωσαν μετ' ὀφρα καὶ μετ' ὀφρα
Καὶ νὰ χτυποῦν ἀρχίνησαν στίς πλάτες τὰ καβούρια,
Μὰ στόμωσαν στίς πλάτες των τὰ μυτερά κοντάρια
Καὶ δίχως ὄπλα μέινανε τάντρεϊα τὰ παλληκαρία,
Κι' ἀπ' τίς καβουροδαγκωνιᾶς φοβήθηκαν ἐκεῖνες
Καὶ τὰ κοντάρια πέταξαν καὶ τρέξαν στίς... κουζίνας.
Καὶ ὁ Ἥλιος ἐβασίλευσε. Καὶ τέλειωσεν ἡ μάχη
Καὶ σὲ μιὰ μέρα μοναχὰ τὴν πάθαν οἱ βατράχοι.

Ἀχ! πόσο μοιάζει ὁ πόλεμος αὐτὸς μετ' ὁ δικό μας!
Ἀλλὰ... παρτὸν ποῦ ὠνόμασα ποντικά τὸ στρατό μας!
I. X. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χελώνη τερατώδης

Εἰς τὸ Κᾶν (Caen) ἡ Γαλιίας, ἔνευ κυνηγὸς συνέλαβε καὶ τρέφει μίαν τερατώδη χελώνην. Τὸ περιεργὸν αὐτὸ ὁ στρατοδόξου ἔχει δύο κεφάλια, καὶ ὅμως ζῆ καὶ εἶνε ὑγιέστατον.

Κ' ἓνα νήπιον τερατώδες

Ὁ κ. Πῶλ Μπρές, ἀπόγονος γαλλικῆς οἰκογενείας, κατοικῶν εἰς τὸ ὄνταριο τοῦ Καναδά, ἔχει υἱόν, διετῆ σήμερον, ὁ ὁποῖος ζυγίσθη 127 ἀγγλικὰς λίβρας! Ἴδου καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ τερατώδους αὐτοῦ νηπίου ἀπὸ νεωτᾶτην φωτογραφίαν.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολλόγησις εἰκόνης

Νὰ συναρμολλογηθοῦν τὰ ἑπτὰ αὐτὰ τεμάχια ὥστε νὰποτελεσθῇ ἡ γελοιογραφία ἐνὸς κυρίου μετ' ἑψηλὸ καπέλλο.

β') Ἐφαρμομένη Ἐπιγραφή

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυριακοπούλας
Σ . . Υ . . Ν . . Δ . Υ
Νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή.

γ') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευγέτου
main se cinq ne les pas la ressemblent doigts de.
Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως αἱ δέκα αὐταὶ λέξεις ὥστε νὰ σχηματίσουν μίαν γαλλικὴν προομίαν.

Δύσεις τοῦ 40ου φύλλου

α') Ἴδου πῶς θὰ διαιεσθῇ τὸ οἰκόπερον.—β') Κνήμη, κερκίς, παρόνη, μετωπικόν, ἐπιγονατίς.—γ') Ἀ la guerre comme à la guerre.

